

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. augusztus 10.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZ IGYEKEZETBEN NE LEGYETEK RESTEK

Énekek: 213, 229,1-4.5, 285,1.4-6

Lekció: Péld 26,13-16

Alapige: Róm 12,11

„Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, akinek *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*. Hisszük, hogy Te gyakorlod ezt a hatalmat, irányítasz, cselekszel, védesz, óvsz, vezetsz bennünket, és háborúinkban is Te vagy az, akitől erőt kapunk, és igazából Te vagy az, aki értünk harcolsz. Áldunk és magasztalunk Téged igédért és annak erejéért. Énekeltük, hogy igédől „függ lelkünknek java”, az által készítesz fel minket jó cselekedetre, azáltal vonsz magadhoz még közelebb, azáltal leplezel le bűnöket, azáltal indítasz bűnbánatra, öldöklöd az őembert bennünk, erősíted az újat. Magasztalunk, hogy számtalan munkát végzel szavadon keresztül.

Hálát adunk Neked az elmúlt hétért, minden csendességért, amelyben ke-restél bennünket, áldunk a gyermekek neszmélyi hetéért, és azért, hogy hétközi alkalmakon összejöhattünk testvéri közösségben, egymás hite által épülhettünk. És bár bőséges, Urunk, a Te szavad hozzánk, és a Te igéd mindig rendelkezésünkre áll, mégis bűnbánattal jövünk Eléd, mert gyakran erőtlene vagyunk, gyakran nem figyelünk Rád, vagy éppen nem hittel fogadjuk, amit mondasz, csak értelemmel. Gyakran elbukunk, mert nem a Te parancsolataidat és útjait

követjük. Köszönjük, hogy ebből a menekvést, a szabadulást, a megtisztulást is igéden keresztül mutatod meg nekünk. Köszönjük, hogy egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust adtad a golgotai keresztre, hogy az elmúlt hét bűneiért is bocsánatot nyerjünk, és minden áldást ajándécul Óérette kaphattunk, ezért Neki is adunk hálát mindenért.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy ismersz személyesen bennünket. Látod, hogy különféle helyzetekből jövünk, tudod, hogy mi van bennünk, milyen érzések, tervek, vágyak, gondolatok. Te tedd, kérünk, szavadat személyessé úgy, hogy szóljon, és segíts, hogy lelki szemeink valóban Rád nézzenek, és Tőled tanuljanak, hiszen lehet, hogy ha nem aktuális is, de fel akarsz készíteni valamire.

Kérünk Téged, hogy így szólalj meg most is, úgy, ahogyan csak Te tudsz. Úgy, ahogyan a pásztor tud a nyájhoz, az övéihez. És azt ígérted, hogy a Tieid meghallják a Te szavadat és követnek Téged. Szeretnénk ezt most is elkérni. Kérünk, hirdettesd úgy az ígét, és segíts úgy hallgatnunk, hogy szívünkbe mint élő mag hulljon, gyümölcsöt teremjen, és ez Téged dicsőítsen, és szereteteink, testvéreink javára hadd lehessen. Ezért kérjük Lelked munkáját, ezért kérünk, hogy az *„engedelmesség lelkével támogass”* bennünket, hogy valóban nekünk áldássá, neved számára pedig dicsőségessé lehessen a mi összejövetelünk.

Szent Fiadért, Krisztusért, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalommal folytatjuk a Róm 12,9-cel kezdődő szakasz tanulmányozását, amelyben Isten megmutatja nekünk, hogy milyen keresztyénekké akar formálni bennünket. Az előző alkalommal a 10. versben arra szólított fel minket mennyei Atyánk, hogy egymást azzal a legmélyebb, családtagok között lévő szeretettel szeressük, amellyel Ő is szeret bennünket, és ezt abban mutassuk meg, hogy testvéreinket magunknál előrébb helyezzük, azaz tiszteljük és szolgáljuk őket. A folytatásban, mai igeversünkben arról beszél az Úr, hogy milyen intenzitással és hatásfokkal tegyük ezt. Mert magától adódik a kérdés: ha valakit igazán, őszintén, szívünkéből igyekszünk szeretni és tisztelni, akkor azt hogyan tesszük? Ímmel-ámmal? Úgy kell minket noszogatni, felszólítani és külön ösztönözni erre? Ha igen, akkor az azt árulja el szeretetünkről, hogy az igazából nem ég bennünk olyan túlzottan nagy lánggal, hanem inkább éppen csak hogy pislákol vagy parázslík bennünk. Ha azonban ez így van, akkor még nem szeretjük úgy igazán, mélyen egymást, ahogyan azt a Szentlélek ki akarja bennünk munkálni, tehát akkor még van teendőnk, van miért könyörögnünk, és van mire törekednünk. Ezért szólít fel minket Isten arra, hogy *„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek”*. Ez a két tagmondat különböző jelentésű, ez két különböző dolog: az igyekezet és a szorgalom; és a lélekben való buzgóság. Hangsúlyoznám, hogy ezek elválaszthatatlanok egymástól, de mégis megkülönböztetendők. Mert az egyik a cselekvés gyakoriságára és hogyanjára vonatkozik, a másik pedig a lelkültre, ami tetteink mögött áll. Ezekhez még szorosan kapcsolódik a harmadik felszólítás az igevers végén, hogy az

Úrnak szolgáljunk. A mai alkalommal csak az első felszólításra van időnk, arra, hogy az igyekezetben ne legyünk restek. Ha az Úr engedi, és élünk, akkor a következő alkalmon majd a másik kettőre is kitérünk.

De most az elsővel foglalkozzunk: „*Az igyekezetben ne legyetek restek*”. Ez a felszólítás az előző igeverst folytatja. Az előző igeverben Pál használ egy képet, és ezt bontja ki bővebben. Pál apostol arra buzdított korábban bennünket, hogy a tiszteletadásban egymást megelőzők legyünk. Ez a megelőzés egy futóversenyből vett hasonlat. Tisztában vagyunk vele, hogy mit jelent ez: a sportolók arra igyekeznek, arra tesznek erőfeszítést, hogy megelőzzenek másokat, és elsőek legyenek, ez a versenynek a lényege. Minden sportoló jól tudja, hogy egy ilyen eredmény eléréséhez nagy szorgalomra, kitartásra és folyamatos erőfeszítésre van szükség. A restség, lustaság olyan ellenség a sportban és a sportoló számára, amely folyamatosan próbálja visszatartani, hátráltatni, ezért mindig küzdenie kell vele szemben, és újból és újból le kell győznie azt. A sportolók mindig hangsúlyozzák, hogy a fizikai felkészülés csak az egyik oldala az edzésnek, a másik a mentális, a fejben történő elhatározás, a kitartás, a koncentráció és sok más hasonló dolog. A 11. versben Pál lényegében véve erre hívja fel a figyelmünket, folytatva a sportból vett hasonlatát. Az igyekezettel fordított görög kifejezés szó szerint gyorsaságot és sebességet is jelent. Azaz úgy is fordíthatnánk ezt az igeverst, hogy az egymás megelőzése közben – miközben igyekszünk egymást jobban szeretni és tisztelni – ne legyetek restek, azaz Pál azt mondja a sporthasonlatot használva, hogy a gyorsaságotok ne csökkenjen, ne veszítsetek a sebességetekből, az elszántságotokból, a lustaság ne tartson titeket vissza. A resttel fordított görög kifejezésnek is több jelentése van: nemcsak lustaságot jelent, hanem tétovaságot is. A tétovaságnak egy versenyen nincs helye, ott nem szabad bizonytalankodni, nem szabad tétovának lenni. És készületlenséget is jelent ez a görög szó, amely a sportban az edzések és gyakorlások hiányát jelenti, ami mögött részben a lustaság áll. Arra emlékeztet tehát bennünket az apostol, hogy nem mindegy, hogy gyakoroljuk-e magunkat abban, amire az Úr felszólít. Atyafiságos szeretettel egymást szeressétek, és „*a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek*”. Mennyire gyakorlod? Mennyire törekszel? Úgy, mint egy sportoló, elérni ezt a célt?

Mert a sporthasonlatot át kell ültetnünk a saját életünkbe. Isten azt mondja, hogy miközben arra igyekszel, hogy másokat igazán szeress és tisztelj, figyelj oda, hogy ne veszíts a lendületedből, az elhatározásodból, ne legyél rest. Abban, hogy testvéreidet folyamatosan magad elé helyezed, és erre törekszel, legyél kitartó. Ne csak egyszer-egyszer tedd ezt meg, hanem folyamatosan. Szabad ezt így megfogalmazni: legyen ez egyfajta beállítottságoddá, szokásoddá, hogy másokat előnyben részesítesz magadhoz képest. Ne hagyd, hogy az ÉN-ed megelőzzön téged ebben az igyekezetedben. És miközben azon vagy, hogy te tisztelj és szeress másokat, ahelyett, hogy folyamatosan csak elvárnád, hogy mások tiszteljenek és szeressenek téged, mindebben az igyekezetedben ne lankadj, ne fáradj, ne lustulj el, hanem kitartóan, másokat megelőzve fuss, szeress és tisztelj. Értjük, hogy az apostol itt mit akar nekünk mondani, világos beszéd ez.

A kérdés azonban az, hogy miért vagyunk restek, lassúak, kevésbé motiváltak hívő testvéreink szeretetében és tiszteletében. Ennek nagyon sok oka van. Én az igéből kettőt szeretnék most csak a Testvérek elé hozni: az egyik, talán leggyakoribb oka a restségünknek az, hogy miközben másoknak szolgálunk, vagy másokat igyekszünk szeretni és tisztelni, akkor annak nem mi magunk, hanem mások látják hasznát. Másokat szeretünk, ezért neki lesz jó, és ezt az önző, saját érdekeit tekintő bűnös óemberünk nem szereti, ez demotiválja őt, lassúvá teszi a cselekvésben. Mert amikor figyelmességünk, tiszteletadásunk, munkánk és szorgalmunk gyümölcseiből mi magunk is részesülünk, akár úgy, hogy megdicsérnek minket, vagy észreveszik a szeretetünket, és ezt szóvá teszik: de kedves vagy, de figyelmes vagy, amikor ezt így elismerik, akkor készebbek vagyunk mi is jobban odafigyelni másokra, és szorgalmasabbnak lenni. De amikor mindez elmarad, amikor szeretetünket nem veszik észre, mert az nem olyan látványos, mert vannak ilyen emberek, akik csendben, a háttérben végzik a munkájukat, szeretettel végeznek sok mindent másokért, és ezt nem veszik észre, vagy éppen nem kapnak sem dicséretet, sem elismerést, az hosszútávon nagyon sokakat elkedvetlenít. Jézus Krisztus tisztában van azzal, hogy erre hajlamosak vagyunk, és ezért figyelmeztet a Mt 6-ban, hogy ne emberektől várjuk mi a dicséretet, hanem mennyei Atyánktól, „*aki titkon néz*”, és megfizet nekünk nyilván.

A szeretet és tiszteletadás versenyében a másik visszahúzó erő, ami lustaságra, lassúságra készít minket, az, hogy úgy érezzük, hogy hálátlan, még köszönetet mondani sem képes testvéreknek, vagy általunk méltatlannak ítélt embereknek kell szolgálnunk. Mert ugye azokat könnyebb szeretnünk, akik minket is szeretnek, csak hogy nem ez a krisztusi mérce. A Hegyi beszédben mást mond Urunk. Ha csak így szeretünk, nem vagyunk különbek a vámszedőknél. De azokat szeretni és tisztelni, akiket nem kedvelünk, akikkel nem vagyunk egy véleményen, vagy akik életében több bűnt ismerünk, és ezért elítéljük őket, már sokkalta nehezebb dolog. Sajnos sokszor kísért, és győz is le minket az a gondolat, hogy a másikkal nem kell jót tennem, hiszen múltkor is mennyire hálátlanul viselkedett, amikor pedig én kedves voltam vele, és még segítettem is neki. És a másik hiányosságával, bűnével takarózva felmentjük magunkat Isten parancsa alól, hogy szeresd és tiszteld hívő testvéredet, ő akár hogyan is reagál arra. A restség kiváltó oka lényegében véve tehát sok esetben a haszonkeresésünk, az önzésünk, amikor magunkért akarunk munkálkodni, és nem mások javára, másrészt pedig a személyválogatásunk, hogy csak az általunk arra méltónak ítélt embereket szeretjük és tiszteljük, és nem törekszünk erre minden testvérünkkel kapcsolatban.

Azért ezt a két példát hoztam a Testvérek elé, mert a táluentumok példázataiban is ezt látjuk. A Mt 25-ben is ez a szeretetre, hűségre való törekvés jelenik meg a szolgák esetében, vagy éppen hiányzik. Miért? Gondoljuk végig. Az 5 és 3 táluentumot kapott szolgák miért voltak szorgalmasak és hűségesek a szolgálatukban, pedig otthon sem volt uruk? Fáradtságot nem kímélve magukat miért dolgoztak azon, hogy uruknak még több vagyona legyen? Egyszerű a válasz,

nem bonyolult: azért, mert szerették őt! Ez a szeretetük mutatkozott meg urukhoz való hűségükben, munkájukban való szorgalmukban és kitartásukban. Maga a király mondja ezt ki, mikor hazaérkezik. Azt mondja: jó és hűséges szolgáim. Mert a hűség alatt azt a szeretetet értette, amellyel távolléte alatt is ragaszkodtak hozzá, és az ő javát nézve munkálkodtak, szolgáltak, dolgoztak szorgalmasan. Mi motiválta ezeket az embereket az igyekezetre, hogy ne legyenek restek? Az urukkal való kapcsolatuk, a hozzá való hűséges szeretetük.

Az 1 tálentumot kapott szolga miért ásta el a földbe a rábízott vagyont? Miért nem mozdította a kisujját sem, hogy gyarapítsa ura vagyonát? Azért, mert nem szerette őt! A király ezért nevezi őt gonosz és rest szolganak. Lustasága, tétlensége, restsége szeretetlenségéből, ura iránti gyűlöletéből fakadt, hiszen hogyan beszélt uráról? Te *„ott is aratsz, ahol nem vetettél”*, azaz neked hasznodra vált, nekem meg nem, akkor miért erőltessem meg magam? Látjuk, ez az az önzés, amiről beszéltünk. És a személyválogatás is megmutatkozott benne, hiszen zsarnoknak tartja az urát, ezért mondja az úr: *„gonosz és rest szolga”*, ezek együtt járnak: a restség és a gonoszság, a szeretetlenség. Értjük tehát, hogyan függ össze az, amit Pál apostol itt mond? Ha te szereted testvéreidet úgy, ahogyan az Úr is téged, törekszel erre, kéred a Lélek erejét ehhez, akkor azon fogsz munkálkodni szorgalmasan, hogy minél többet szolgálj, segíts nekik, hogy ebben mutasd ki irántuk való szeretetedet és tiszteletedet. Ellenben ha utálod őket, vagy csak egyszerűen közömbös vagy irántuk (nem kell gyűlölni, egyszerűen elég, ha közömbös, érzéketlen vagy a másik iránt), akkor nem szolgálsz nekik, vagy szolgálatodat nagyon lazán veszed. Ebben az esetben, ha választanod kell a testvéreidért végzett szolgálat vagy valami más, nem életbevágóan fontos program (kirándulás, barátokkal kávézás) között, akkor ez utóbbit választod, a gyülekezetet pedig háttérbe szorítod, mellőzöd. Isten nem tétlenségre, restségre hívja el gyermekeit, hanem hogy serényen munkálkodjunk egymásért.

Egyszer egy igehirdető úgy fogalmazott, hogy itt nem csak a másik iránti szeretet a tét: a téged szerető és megmentő Király parancsát és rád bízott feladatát kell elvégezned, mikor atyafiságos szeretettel igyekszel a másikat szeretni és a tiszteletadásban megelőzni másokat. Mert a minket megmentő és életét adó Úr Jézus Krisztus parancsa ez. A Király megbízását nem végezzük el, amit pedig személyesen ránk bízott, hogy ez a te feladatod, meg az enyém, meg mindannyiunké, Neki nem fogadunk szót, és az Ő feladatát nem végezzük el, amit ránk bízott, ha lusták vagyunk ebben.

Jézus Krisztus életét vizsgálva láthatjuk ezt a szorgalmat (nem volt rest semmiben), mindent gyorsan, készségesen megtett, szolgált még akkor is, amikor teljesen fáradt volt, kimerült, mégis jöttek Hozzá, és Ő fogadta őket. Volt olyan, amikor természetesen egymaga is elvonult, mert ennek is megvolt az ideje, de a Szentírás beszámol olyan alkalmakról, éppen a tanítványokkal akart volna elvonulni, amikor a sokaság megtalálta Őt, és Ő megszánya az embereket, egész nap tanította őket. Ezt mondta ezzel kapcsolatban Urunk a Jn 9,4-ben: *„Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal*

van: eljön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik”. Nagyon egyszerűen azt mondja ezzel Urunk, hogy minden tettek megvan az ideje, megvan az alkalma, és lehet, hogy ha ezt elmulasztjuk, többé már nem adódik, többé már nem kapunk új lehetőséget. Egyszerűen fogalmazva ezt mondja: amit most megtehetsz, azt tedd meg. Amit tenned kell, tedd meg, és most, nem később. Pál apostol többször is felhívja erre a figyelmünket leveleiben, hogy nem bővülködünk időben. A Gal 6,9-10 és a 2Thessz 3,13 is ugyanazt mondja: *„a jótéteményben pedig meg ne restüljünk; mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annak okáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kíváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel*”. Az egymással való jó cselekvésben sietni kell. Az egészségügyben vannak sürgős esetek, amiket előrébb vesznek, mert sürgősebb a segítség. Gondoljunk így a tiszteletadásra és a szeretetre a gyülekezet, a testvérek körében is. Ne halogatóan álljunk hozzá, hanem ezzel a sietséggel, hogy az sürgős. Most tehetem meg, most van rá lehetőség, alkalom és idő, akkor éljek vele. A keresztyén életben intenzitásnak kell lennie. Nincs helye a lustaságnak. Ha egyszer lesz ideje a Testvéreknek, javaslom, hogy olvassák el a Példabeszédek könyvét úgy, hogy csak egy üzenetre koncentráljanak. Azt az egy témát tartsák szemük előtt: mit mond a lustaságról és annak ellenkezőjéről. A lekiót hallhattuk, ez csak egy a sok üzenet közül: *„azt mondja a rest: ... oroszán van az utcákon*”, azaz nem megy ki, mert mindig talál okot a lustálkodásra. *„Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában.*” Nagyon szemléletes kép: ahelyett, hogy felkelne, még forgolódik. A lényeg az, hogy az Úr munkájában nincs helye a lustaságnak, nincs helye a tétlenségnek. Tettre kész, szorgalmas, másokért munkálkodó lelket akar bennünk kiformálni az Úr.

A Préd 9,12-ben Salamon nagyon bölcs tanácsot ad ezzel kapcsolatban nekünk. Azt írja: *„Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedj; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahova menendő vagy*”. Két lényeges útmutatást hadd emeljek ki ebből az igéből. Egyrészt: bármi feladatot, munkát hoz eléd Isten, azt igyekezzél megtenni, mert nem tudod, hogy később lesz-e rá lehetőséged és időd. Az ember csak addig szolgálhat, amíg él, utána már nem tehet az itt lévővel jót. Ez emlékeztet minket a korlátozott időre. Tehát ez azt jelenti a gyakorlatban: ha látod, hogy a székeket ki kell pakolni, elő kell venni, ne várd, míg megkérnek rá, hanem kezd el magadtól. Ez ilyen egyszerű dolgot jelent. Ha látod, hogy valaki bizonytalanul jár a gyülekezetben, mint aki először van itt, menj oda hozzá, mutakozz be neki, fogadd szeretettel, és kérdezd meg, hogy tudsz-e segíteni neki valamiben. Te vetted észre, veled vetette észre Isten, ne mástól várd, hogy megtegye ezt helyetted. Természetesen a gyülekezetben vannak olyan szolgálatok is, amelyeket nem végezhet akárki, akár külön elhíváshoz köti az ige azt a szolgálatot, akár külön képesítéshez, de most nem ezekről van szó, hanem az alkalmi dolgokban, amiket az Úr elénk hoz, ne várjuk, hogy megkérjenek minket, hanem törekedjünk a szeretetre és a szolgálatra. Ugyanez igaz a családi életben is. Ha a szülők nincsenek otthon, míg a gyermekeik felnőnek, azt az

időt elveszítették. A felnőtt gyermekekkel már sokkalta nehezebb kapcsolatot tartani, együtt lenni. Akkor kell ott lenni, amikor van rá időd, amikor az Úr ad nekünk alkalmas időt. Ugyanez igaz idős szeretteinkre nézve is. Addig kell velük éreztetni, hogy szeretjük őket, gondolunk rájuk, velük vagyunk, amíg közöttünk vannak. Nem utólag kell szomorkodni, amikor az Úr már magához hívja őket. Amíg van idő, addig cselekedd.

A másik dolog, amire Salamon felhívja a figyelmünket, így hangzik: erőd szerint. Erőd szerint végezz el minden feladatot. *„Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint.”* Ez azt jelenti, hogy ne fél szívvel, ne trehányul, hanem teljes tudásod, erőd szerint, a lehető legjobban. És itt említeném meg azt is, hogy ha egy szolgálatot elvállalunk, akkor érezzük magunkat felelősnek érte, ez is beletartozik abba, hogy erőd szerint tegyél meg mindent azért a szolgálatért. Ha elvállaltad, érezd magad felelősnek. Ha valami nincs rendben, akkor te leszel az, akit megkérdeznek. Te vagy a felelős. Ez azt jelenti, hogy élvezzen elsőbbséget az, amit elvállaltunk, minden más halasztható programmal szemben, és ha valami súlyos dolog miatt mégsem tudjuk elvégezni – mert az Úr adhat ilyet, akár egészségügyi problémát, ami meggátol minket, vagy valamilyen családi helyzetet, ahol ott kell lennünk –, ha valami halaszthatatlan dolgunk van, akkor is érezzük a felelősséget továbbra is, mert lehet, hogy én nem tudom elvégezni, de attól még felelősséget vállaltam azért a szolgálatért, ezért próbáljuk meg, ami rajtunk áll, megtenni. Akár gondoskodni, hogy más végezze el, vagy segíteni azt az illetőt. Mint mondtam, nem minden feladattal van ez így, valamire csak a gyülekezet vezetése tud kijelölni és felhatalmazni a szolgálatra, de sok ilyen van, amiben más is tud segíteni. Érezzem felelősnek magam, ne csak úgy visszadobjam, hogy bocs, én nem tudom, és nem is érdekel, hogy ki fogja elvégezni. Testvérek, nem így áll hozzá Isten a mi dolgunkhoz. Ne csak jelezzük, hogy nem tudjuk megcsinálni, hanem ha tudunk, keressünk helyettest, hiszen mi vállaltuk el. Az Ézs 56,10-ben az Úr figyelmeztet minket ezzel kapcsolatban. Ézsaiásnak a nép lusta vezetőit kellett megintenie a következő módon: Izráel népének *„őrállói vakok mindnyáján, mit sem tudnak, mindnyáján néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők!”* Képzeljük el, hogy az országnak ilyen vezetői lennének. Nem hiszem, hogy nagyon elégedettek lennének velük. Olyanok, akik szeretnek éjjel mulatozni, nappal meg aludni, közben a fizetésüket felveszik, de a feladatukat nem végzik el. Más szavakkal: az emberek, akiknek örködniük kellett volna Izráelben, elaludtak, néma kutyákká váltak, akik nem ugattak, amikor a veszélyt jelezniük kellett volna. Haszontalanok voltak az Úr számára, mint örkutyák, vakok, tudatlanok, alvók, fekvők és szunnyadni szeretők. Pál ez ellen a lustaság és mentalitás ellen beszél, mikor azt mondja, hogy nekünk, akik Krisztus szolgálatában vagyunk, mindenkor maximális teljesítményt nyújtó erőfeszítéssel kell az Úr munkáját végeznünk, amíg az elvégezhető. A Péld 18,9 fiatal koromban nagyon fontossá vált számomra, így szól: *„Aki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, aki tönkre tesz”.* Ezt még egyszer hadd ismételjem el, hogy átgondoljuk: *„Aki lágyan viseli magát az ő dolgában”* – tehát aki fél erővel, fél oda-

szántsággal végzi a feladatát –, „*testvére annak, aki tönkre tesz*”. Súlyos szavak ezek. Másként szólva: a lustaságunknak, restségünknek mások látják kárát, azokhoz tesz minket hasonlónvá, akik tönkre akarnak tenni embereket. Nem hiszem, hogy mi így akarunk testvérként együtt élni, nem hiszem, hogy egymást akarjuk tönkre tenni, de ha a szolgálatban restek vagyunk, mégis ártani fogunk egymásnak. Ezért ösztönöz minket Urunk ezzel a felszólítással, hogy „*az igyekezetben ne legyetek restek*”.

Néhány évvel ezelőtt belebotlottam egy érdekes dologba. Több országban végeznek olyan felméréseket, amelyekkel próbálják számokban kifejezni, ill. kideríteni, hogy egy 8 órát dolgozó ember a 8 órából hány órát tölt produktívan, azaz úgy, hogy abból valami érték, szellemi vagy fizikai termék származzon. Természetesen nem olyan munkások között végzik ezt a felmérést, akik egy gyárban, futószalag mellett dolgoznak, mert az ő munkásságuk eredménye, termelékenységük azonnal látható, mert ott van a szalag végén. Olyan pozícióban dolgozókat, közép- és felsővezetőket vizsgáltak és vizsgálják a mai napig is, akik maguk osztják be a munkaidejüket, akik valamilyen felelősséggel rendelkeznek a vezetésben, valamilyen felügyeletet gyakorolnak mások fölött. Vagyis van némi szabadságuk arra, hogy azt csináljanak az idejükkel, amit akarnak. A felmérések eredménye döbbenetes: a legtöbb országban (különösen európai országokról van szó) 8 órából csupán 2-3-at töltenek produktív munkával az emberek. Természetesen vannak kivételek ez alól, és mint minden felmérés, ez sem tudja teljesen hűen visszaadni a valóságot, de úgy gondolom, azért a tendenciákra, az általános folyamatokra, amelyek lezajlanak társadalmunkban, rá tudnak világítani. Ez pedig azt tükrözi, hogy egyre inkább szabadidő körül forgó társadalomban élünk. Azaz a munka, a hivatás, annak a vágya, hogy valami értéket teremtsék a munkával, valamit elérjek, elveszíti az értékét, nem sok mindent jelent, már nem motivál, és az emberek többsége a szabadidejére koncentrál. Még a munkahelyén is azon gondolkodik, hogy mit fog majd tenni, amikor véget ér a munkaidő. Minderről azért beszélek, mert sajnos az figyelhető meg egyházunkban, hogy ez a szolgálathoz és munkához való világi hozzáállás átragad ránk, keresztyénekre is.

Már az iskolai, egyetemi éveim alatt is megfigyeltem ezt a fajta restséget. Világosan emlékszem egy konkrét esetre. Egyszer egy teológiai professzorunk arra kért minket, hogy adjunk be egy házi dolgozatot, és 3 hetet adott rá. 3 hét bőven elegendő idő. Az utolsó héten, szerdán még utoljára emlékeztetett is minket, hogy pénteken be kell adnunk a dolgozatot, lejár a határidő. Ez teljesen kedves és fair dolog volt tőle. Mégis amikor eljött a péntek, az évfolyam 1/3-a nem készült el a feladattal, és nem adta be a dolgozatot. Azt mondták a professzornak, hogy hétfőre majd hozzák, mert ez meg amaz miatt nem tudták megírni. Erre azt felelte a professzor, hogy nem kell hétfőre hozniuk, mert ha most péntekre nem készültek el, akkor 1-est kapnak. Természetesen többen felháborodtak és zúgolódtak, hogy milyen szigorú a tanár úr, pedig nem volt az, csak következetes. Péntekre adott határidőt, és nem hétfőre, és tartotta magát a szavához, és ez még nem szigorúság, csak szavahihetőség és következetesség.

Már az iskolai évek alatt szorgalmat és önfegyelmet kellene tanulnunk, Isten ezért adja nekünk ezeket az éveket. És otthon a gyermekeinknek is ugyanezt kellene tanítanunk, szorgalmat és önfegyelmet, csak sajnos egyre kevesebben veszik komolyan ezt a feladatot. Pedig nagy áldás az, ha valaki megtanulja, hogy a neki adott feladatot el kell végeznie, nem pedig elnyújtani, időben kitolni a határidőket. Oda kell figyelni arra, amit éppen teszünk, sokaknak már ez a koncentráció is nehezen megy, mert másfelé kalandozik a figyelmük. De miért? Mert nem tanulják meg a gimnáziumi és az egyetemi évek alatt sem, hogy ha van egy feladatom, akkor azt el kell végezni. Ha iskolába járok, akkor az a dolgom és az a munkám, hogy tanuljak. Sokan azonban úgy végzik el az egyetemet, hogy egy kicsit tanulunk, közben egy kicsit dolgozunk, egy kicsit randizgatunk, egy kicsit sportolunk, egy kicsit ezt, egy kicsit azt teszünk, és teljesen feldarabolódik az életünk. És azok az emberek, akik nem tanulnak meg egy dologra huzamosabb ideig önfegyellemmel koncentrálni, elvégzik az egyetemet, kikerülnek az Életbe, ahol egyféle munkát kellene végezniük, mert a munkahelyen ezt várják el tőlük: az az egy a te feladatod, csináld, és nem tudják. Miért? Mert eddig sem úgy éltek, hogy megtanuljanak egy feladatra koncentrálni, hogyan kell azt véghez vinni, kitartani mellette, és befejezni, azaz végig csinálni az egészet.

Egyszer egy lelkészt megkérdeztek, hogy hogyan veszi rá magát a szolgálatra, hogy vasárnapról vasárnapra készüljön. Azt felelte: ő nem veszi rá magát sehogy sem a készülésre. A gyülekezet tagjai, akik ott ülnek a templomban, ők teszik ezt meg. Mert ők számítanak rá. Mert hogyan nézne ki az, Testvérek, hogy vasárnap feljönnék ide a szószékre, és azt mondanám, hogy bocsánat, még nem készültem el az igehirdetéssel, majd keddre talán készen leszek, jöjjenek vissza a Testvérek. Úgy gondolom, hogy hamarosan átkerülnék ebből a gyülekezetből máshova. Egy feladat elvállalásában, szolgálatban van egyfajta ösztönző, kényszerítő erő, ami jó, ami pozitív, ami felelősségteljes. Ha van tanárként egy iskolai osztályunk, gyerekek, akik számítanak ránk, vagy van egy gyülekezeti csoportunk, akár vezetői, akár tagjai legyünk annak, de számítanak ránk, vagy van néhány hívó testvér a környezetemben, akikkel különösen is szoros kapcsolatot alakítottam ki, és számítanak rám, akkor az szorgalomra és munkára ösztönöz, nem? Ha szeretem őket. Ha nem törődöm velük, akkor nem, de ha szeretem őket, ha felelősnek érzem magamat, akkor az szorgalomra és munkára ösztönöz. Természetesen lehetnek időszakos, alkalmi szolgálataink, amiket csak egyszer-egyszer kell elvégezni. De ha a gyülekezetben van olyan rendszeres szolgálat, ami időhöz kötött, amely leköti időnk bizonyos részét, akkor szükségünk van erre a buzgóságra, erre a szorgalomra akár a felkészüléshez, akár a feladat elvégzéséhez is. Isten ebben az ígében arra emlékeztet minket, hogy mindannyiunkra bízott ilyen embereket, akikért felelősek vagyunk, mert egy test tagjaivá váltunk, és igenis felelősek vagyunk egymásért. Úgy kell tehát gyülekezetként együtt élnünk, hogy mindannyian felelősnek érezzük magunkat lelki családtagjainkért, testvéreinkért, akikért aktívan tennünk kell valamit, és ebben az igyekezetünkben nem szabad megrestelnünk.

Látjuk tehát, Testvérek, az Úr által kijelölt utat és feladatot, és azt, hogy hogyan kellene ezt elvégeznünk. Természetesen az egész mögött annak kell állnia, amivel Pál apostol folytatja, hogy lélekben buzgók legyünk, és az Úrnak szolgáljunk. Erről azonban majd a következő alkalmon beszélünk. Ma ezt vigyük el üzenetként, ezt jegyezzük meg, és erre emlékezzünk, hogy az Úr ezt kívánja tőlünk, hogy lélekben vagy az igyekezetben ne legyünk restek, küzdjünk öemberi természetünkkel szemben, törekedjünk a szeretetet a gyakorlatban megélni, és versengjünk a tiszteletadásban, ne másban. Isten Lelke munkálja ezt bennünk, tegyen minket is szorgalmassá, állhatatossá a Neki való engedelmességben.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, felséges Urunk, Istenünk, azért, mert Jézus Krisztus mindent elvégzett értünk. Az Ő életében látjuk mindazt, amire felszólítás bennünket, hiszen egyetlen Rá bízott feladat sem maradt befejezetlenül, hisz abból nekünk hatalmas kárunk származna. Mindent elvégzett. És köszönjük azt, hogy mindezt irántunk való szeretetedből tetted meg, megváltó Úr Jézus Krisztus.

Köszönjük Neked, hogy a szolgálatban minket is tanítasz a hogyanra a szeretetben és a tiszteletadásban, hogy milyen gyakran tegyük, hogyan törekedjünk, ígéd utat mutat nekünk. Köszönjük Neked hosszútűréseidet, irgalmadat és kegyelmedet, amellyel elviseled restségünket, akár önzőségből van az, akár személyválogatásból vagy más egyéb okból. Bocsásd meg nekünk, Urunk, amikor időt, lehetőséget és erőt adtál arra, hogy valakivel jót tegyünk, és mégse tettük, elmulasztottuk. Bocsásd meg, amikor valamit elvállaltunk, de mintegy muszájból, mert más nem tette meg, és azt is csak olyan félszívvél végeztük. Kérünk Téged, hogy segíts az igyekezetben, a szorgalomban, és hogy lélekben is buzgók legyünk, Neked akarjunk szolgálni.

Köszönjük, hogy váltságod, kereszthalálad mindezekre a bűnökre is elegendő, és ezekből is meg tudsz és meg is akarsz tisztítani. És köszönjük, hogy Szentlelked úgy akar megszentelni, hogy egyre inkább Hozzád hasonlónak formálódjunk, ezért kérjük, hogy nap mint nap valóban gyakoroltass bennünket a Te útjaidon való járásban, hogy ne csak tudjunk ezekről a parancsolataidról, ne csak higgyük, hanem élő hittel cselekedjünk is. Ebben kérünk, hogy vezess és újíts meg bennünket.

Hálát adunk azokért a Testvérekért, akiknek az életében csodásan felragyog a Léleknek ez a munkája. Azokért, akik évtizedek óta végzik szolgálatukat, vagy éppen olyan hűséggel, hogy sok áldozatot hoznak. Köszönjük személyesen azokat is, akik nekünk szolgáltak, akik a Hozzád való találásunkban felhasználtattak, vagy éppen az ő hitük által épülünk meg. Kérünk Téged, hogy segíts, hogy minél több ilyen szolgáló legyen, hisz Te magad is mondd: „*az aratnivaló sok, de a munkás kevés*”. Te adj elhívást szolgálatokra, és az alkalmasságot is Te add, mert csak Tőled jöhet az.

Köszönjük Neked, családjainkat, a lelki családot, a gyülekezetet és az otthonit is.

Kérünk, segíts, az időket is észrevennünk, megbecsülnünk, és segíts, hogy a helyünkön legyünk.

Könyörgünk magyar egyházunkért is. Kérünk, hogy egyházunk szolgálói szorgalommal hirdessék az evangéliumot, adj ebben is megújulást, és kérünk, adj ébredést, hisz látod, hogy mennyifelé tévelyeg népünk. Imádkozunk határon inneni és túli testvéreinkért is, különösen is gondolunk a kárpátaljaiakra. Kérünk, hogy nehéz helyzetükben Lelked munkálkodjék bennük, hisz Te mindent, a nehezet is a javunkra tudod fordítani. Jó b esetéből is látjuk ezt. De könyörgünk azért is, mivel Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, hogy Te vezesd el a népek vezetőit a békességre való törekvésre. Rád bízunk, Urunk, ezt is.

Eléd hozzuk betegeinket, gyászolóinkat. Könyörgünk, hogy lélekben erősítsd őket, kegyelmed szerint pedig szabadítsd.

És kérünk, hogy áldd meg a pihenőket is, akik szabadságon vannak. Szenteld meg nekik ezt a mai napot is, és add, hogy ne csak fizikailag, hanem lélekben is feltöltődjenek a Veled való kapcsolatban.

Kérünk az előttünk álló hétért, csendeshetekért, gyülekezeti alkalmakért. Te rendeld ki igédet, nyisd meg a mi fülünket és szívünket, adj hitet, Urunk, elfogadni mindazt, amit adsz. Így vezess minket csendességeink során is nap mint nap. Köszönjük Neked kegyelmedet, hogy naponként velünk vagy ígéreted szerint. Kérünk, valóban a Lélek munkálkodjék bennünk, hogy a Te nevedre áldás és dicsőség térjen, hogy akár együnk, akár igyunk, akármi apró dolgot is cselekedjünk, azzal Téged dicsőíthessünk.

Ezt munkáld ki bennünk, kérünk, szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

285 szöveg: Sztárai M., Debrecen, 1560
dallam: Kolozsvár, 1556 (Semmit ne bánkódjál)

1. Há - la - a - dá-sunk - ban ró - lad em - lé - ke - zünk,
Ke-gyel-mes Is - te - nünk, té - ge - det tisz - te - lünk
Te nagy jó - vol - to - dért, és fel - ma-gasz-ta - lunk,
Ha-szon-ta - lan szol - gák, mert ez - zel tar - to - zunk.

2. Hajtsd le füleidet, értsd meg kérésünket, / Mi édes Istenünk, ne nézd bűneinket; / Tiszta szívből kérünk, mi könyörgésünket / Vedd hozzád, Úr Isten, esedezésünket.
3. Gerjeszd fel igédnek szerelmét lelkünkben, / Szentlélek Istennek szentségét szívünkben; / Adj igaz értelmet bőséggel elménkben, / Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.
4. Tanúságra erőt csak tetőled kérünk, / Hogy szent Istenséged dicsértessék tőlünk; / Ha először a te országod keressük, / Semmiben nem léssen fogyatkozás nekünk.
5. Azért gyorsaságot elkezdett dolgunkban, / Végig megmaradást mi hivatalunkban, / Szorgalmatosságot s hűséget tisztünkben, / Egymás-szeretetet plántálj életünkben.
6. Engedd meg ezeket, Szent Atyánk, Krisztusért, / Mi Üdvözítőnkért, kegyes táplálónkért, / Ki egy hatalomban Szentlélek Istennel / Élsz és uralkodol mindörökké, Ámen.